

обира крушитѣ, инакъ ядва бой до умиране, дѣто и въ която тѣсна уличка го прискрипчатъ нея нощъ.

Минка, неговата сестра, Батановата дъщеря, и тя не бѣше по-долна запалница отъ брата си. Сички хубавелки моми въ селото бѣха любовници на батя ѝ. Въ която сѣдѣнка и да бѣше тя, щомъ се тамъ нѣщо чекне, или запомѣне, че еди коя хубава мома я люби еди кой, забавно тя ще кажи на брата си; потвърди ли се това, не ще се мине много и, току видишь, въ една нощъ че свѣтналъ плѣвника на дързкия момъкъ. Спорѣдъ тая издайница, клюварка, сѣдѣнкитѣ запусяхъ въ нейната махла, и, ако да ставахъ, правехъ ги скрито, като въ кърджалийскитѣ врѣмена, само да се не допилей Минка.

На бащина ѝ животъ, като чорбаджийска дъщеря, отъ нейнитѣ надувания, отъ нейнитѣ труфила, се не приближаваше. На главата си Минка чюмберъ не носѣше, както сѣга селска мома, но шапка врѣдъ обшита съ сѣкакви желтици, отзадъ ѝ, отъ главата до петитѣ, висѣше опашка сжщо обнизана съ едри-дребни бѣли грошлета. А пѣкъ (като изключимъ попуканитѣ ѝ пети, и грознитѣ и дебели черни рѣцѣ) бѣше хубава, червена, пълна и на лице и на рѣцѣ, и на крака, и на снага. Като сичкитѣ селски моми, и тя ходѣше на чюшмата съ котлитѣ за вода, и по хорá, и по свадби. Вай на този момъкъ, който би се доближилъ до нея, да се улови да играе, или да ѝ земе китката, или да ѝ напие котлитѣ! На минутата ще се исправи добрий ѝ братъ предъ него и съ единъ яростенъ, дивъ, кръвнишки поглѣдъ, ще го забере — «Бре, анасжнж, бре, динини, бре, вжскардашинж» и проч., и проч., ти за моята сестра ербабъ ли си, като за тебе халаша ли е останала тя? Ти защо не си търсишь приливата, и кютъ! патъ! ще си го набие добръ, и туй за туй. И горкий момъкъ охуленъ, набитъ, отъ срамъ ще подвие вратъ и ще се затули да го не глѣдатъ другитѣ моми. И у него